

Arrest

nr. 181 230 van 25 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. PEETERS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van geboorte tot vertrek ik in het dorp Samar Khel (district Behsud, provincie Nangarhar) te hebben gewoond. Uw vader had een grote business in Chinese stoffen in de stad Jalalabad. Uw vader ontving een eerste brief van de Taliban. Anderhalve à twee maanden later ontving uw vader een tweede brief. In deze twee brieven stond te lezen dat uw vader de Taliban geld moest geven voor wapens en munitie omdat hij zaken deed in China, en dat uw vader zou worden vermoord als hij dit niet zou doen. 20 dagen à een maand later ontving uw vader een derde brief, waarin werd gesteld dat uw vader het geld binnen de 48 uur moest betalen en dat hij anders niet zou moeten klagen. Diezelfde dag vertrok uw vader richting Kabul om een visum aan te vragen. Uw

vader keerde niet meer terug. Toen u hem probeerde te contacteren, nam hij zijn telefoon niet op. 10 dagen na de verdwijning van uw vader ontving u een vierde brief. Hierin stond te lezen dat uw vader was meegenomen en dat u nu het geld diende te betalen binnen de 48 uur. U bleef nog 4 à 5 dagen in Afghanistan en overnachtte in deze periode bij uw oom in het dorp Kariz (district Behsud). Overdag keerde u terug naar huis.

U verliet Afghanistan op 27/5/1394 (18/8/2015) en was 4 maanden onderweg vooraleer u België bereikte. U vroeg op 16 december 2015 asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een identiteitskaart (taskara), een kopie van de taskara van uw vader, 5 kopieën van het paspoort van uw vader, een foto van een kaart van een Chinees hotel, de winkelvergunning van uw vader, een foto van u en uw vader, twee brieven van de Taliban, een verzending.

Op 13 oktober 2016 bezorgde u het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) 5 scans van het paspoort van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u **minderjarig** zou zijn (verklaringen DVZ, punt 4; gehoorverslag CGVS, p. 3). Het Commissariaat-generaal verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 12 februari 2016 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6, met een standaarddeviatie van 2 jaar, een goede schatting is. De door u voorgelegde identiteitskaart (taskara) kan deze beoordeling niet veranderen, aangezien dit document eenvoudig nagemaakt kan worden (zie rapport "Corruptie en valse documenten" toegevoegd aan uw dossier). In de fiche van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) verklaarde u bovendien dat u nooit een taskara hebt gehad, een vaststelling dat andermaal doet vermoeden dat het door u voorgelegde identiteitsdocument niet authentiek is. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, merkte u op dat u "op dat moment" geen taskara bij had (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze uitleg is niet afdoende, daar er duidelijk staat te lezen dat u "nooit" een taskara hebt gehad. Door een jongere leeftijd op te geven op de DVZ en op het CGVS heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aantast.

Ten tweede kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan het **verloop van de door u aangehaalde feiten**. Zo is het vooreerst niet plausibel dat uw vader zijn activiteiten gewoon zou hebben verdergezet nadat hij tot drie keer toe ernstig zou zijn bedreigd door de Taliban. In uw dorp werden er immers al eerder gewone winkeliers vermoord door deze groepering ("Ze waren geen bekende mensen, zoals zakenmensen of zo, ze waren winkeliers of zo, gewone mensen", gehoorverslag CGVS, p. 24, 25). In deze context is het zeer onwaarschijnlijk dat uw vader, zelf een succesvolle zakenman, zomaar zou blijven wonen in het huis waar hij de brieven had ontvangen, en dat hij zijn zaken met China gewoon zou verderzetten hoewel de Taliban hiervan op de hoogte bleken (gehoorverslag CGVS, p. 23). Zelfs nadat hij een laatste "waarschuwing" zou hebben gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 29) zou uw vader helemaal tot Kabul gereden zijn om er een Chinees visum af te halen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Toen u gevraagd werd of uw vader er ooit aan gedacht had zich ergens te verschuilen, merkte u spontaan op "Dat was zijn business", "hoe kon hij zijn werk en job achterlaten" (gehoorverslag CGVS, p. 30). Dit totale gebrek aan reactie van uw vader is reeds niet geloofwaardig, gelet op de prominente aanwezigheid van de Taliban in de streek waarvan u verklaarde afkomstig te zijn.

Het Commissariaat-generaal kan bovendien geen geloof hechten aan uw eigen gedrag nadat uw vader zou zijn verdwenen. U wist immers dat uw vader volgens de dreigbrief 48 uur de tijd had gekregen om het grote bedrag te betalen, maar dat hij al op de dag van de ontvangst van de brief was verdwenen. U bevestigde inderdaad dat uw vader "binnen de 48 uur" en "op dezelfde dag" vermist was (gehoorverslag CGVS, p. 30). Zelf zou u echter nog "4 of 5 dagen" thuis zijn gebleven nadat u een brief met een identieke deadline had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 24, 31), dit omdat u nog een smokkelaar moest regelen (gehoorverslag CGVS, p. 31). In uw verklaringen op de DVZ en in het begin van het

gehoor op het CGVS had u overigens ook aangegeven dat uw laatste woonplaats in Afghanistan uw gezinswoning in Samar Khel was (verklaringen DVZ, punt 10; “27e, 5e maand [...] vertrok ik van mijn dorp en kwam ik hier”; “verliet ik mijn huis”, gehoorverslag CGVS, p. 3). Nadat het CGVS u had geconfronteerd met de eerdere deadline die niet werd gerespecteerd, werd u gevraagd of u na de ontvangst van de brief nog 4 of 5 dagen in uw woning was gebleven. Pas toen deze vraag expliciet werd gesteld merkte u plots op dat u die nachten bij uw oom in het dorp Kariz had doorgebracht en dat u enkel overdag naar uw huis was gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 31). Deze abrupte reactie op het einde van het gehoor toont aan dat u uw antwoorden aanpast in functie van de vraagstelling opdat uw relaas geloofwaardig zou overkomen. Gelet op het feit dat u eerder meerdere malen had verklaard dat uw laatste woonplaats Samar Khel was, kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u de laatste dagen in Kariz zou hebben overnacht. Bovendien is deze verklaring op haar beurt ongeloofwaardig, daar dit zou betekenen dat u zich meermaals per dag tussen de woningen in Kariz en Samar Khel zou hebben verplaatst (gehoorverslag CGVS, p. 31), hoewel u op dat moment gezocht zou zijn door de Taliban. Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde persoonlijke bedreiging door de Taliban.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u ook incoherente verklaringen hebt afgelegd over de woonplaatsen van uw ouders, broers en zussen. Vooreerst stelt het CGVS vast dat u in de fiche van NBMV hebt aangegeven dat uw beide ouders in Samar Khel wonen (fiche NBMV). In deze fiche vermeldt u op geen enkel moment dat uw vader zou zijn verdwenen en verwijst u enkel in algemene termen naar problemen met de Taliban en Daesh. Toen u werd geconfronteerd met de woonplaats van uw vader die werd opgegeven in deze fiche, ontkende u uw eerdere verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit louter ontkennen is niet afdoende, daar men van een asielzoeker mag verwachten dat hij bij aankomst correct aangeeft waar zijn familie woonde op het moment dat hij Afghanistan verliet. Het is overigens evenmin geloofwaardig dat uw moeder, broers en zussen op het moment van uw vertrek verhuisd zouden zijn naar uw oom in Kariz (gehoorverslag CGVS, p. 8, 11). Zowel in uw fiche van NBMV als in uw latere verklaringen op de DVZ staat immers te lezen dat zij allen in Samar Khel zouden wonen (fiche NBMV; verklaringen DVZ, punt 13A, 17). Ook het ontkennen van deze verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 8) is niet afdoende, daar men u duidelijk heeft gevraagd naar de “woonplaats” en “verblijfplaats” van uw gezinsleden. Om bovenstaande redenen is het dan ook niet geloofwaardig dat uw familie werd vervolgd door de Taliban en dat zij om deze reden het dorp Samar Khel zou hebben verlaten.

Ten derde doet ook de inhoud van **de door u voorgelegde dreigbrief** in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) staat immers te lezen dat uw vader werd “meegenomen door de Taliban” (verklaringen DVZ, punt 13A). In de vragenlijst van het CGVS had u eveneens aangegeven dat deze dreigbrief u vertelde dat u “zoals [uw] vader meegenomen [zou] worden” als u het geld niet zou betalen (vragenlijst CGVS, p. 2). Ook in het gehoor op het CGVS verklaarde u tot twee keer toe dat er in deze brief te lezen stond “we namen je vader mee” (gehoorverslag CGVS, p. 23, p. 27). De voorgelegde brief geeft echter duidelijk aan dat uw vader zou zijn “vermoord” (“Omdat uw vader weigerde ons te betalen, hebben we hem vermoord”; zie vertaling toegevoegd aan groene map). Toen het Commissariaatgeneraal u expliciet vroeg of men in de laatste brief had geschreven dat uw vader was “meegenomen”, merkte u op: “Ze namen hem mee en ze vermoordden hem, misschien betekent het dat”; “Ze namen hem mee en ze vermoordden hem, dat is hetzelfde, tot nu hebben we geen nieuws van hem” (gehoorverslag CGVS, p. 30; p. 31). Deze uitleg is absoluut niet aannemelijk, gelet op de niet mis te verstane boodschap in de brief en het enorme contrast tussen de betekenis van “meenemen” en “vermoorden”. Het CGVS merkt tevens op dat u de naam van de auteur van de brieven niet bleek te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 23), hoewel deze documenten maandenlang voor spanningen zouden hebben gezorgd bij u thuis en zij uiteindelijk tot uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben geleid. Gelet op de discrepantie tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde brief enerzijds, en op uw beperkte kennis over dit laatste document anderzijds, kan het Commissariaat-generaal dan ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u uw land vanwege een vrees voor vervolging door de Taliban zou hebben verlaten.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De kopie van de taskara van uw vader, de kopie van het paspoort van uw vader, de foto van u en uw vader, de winkelvergunning en de foto van de kaart van een Chinees hotel bevestigen hooguit de identiteit en het beroep van uw vader. De verzending toont enkel aan dat uw documenten werden verstuurd vanuit Afghanistan, een gegeven dat niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het

conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw **persoonlijke omstandigheden** kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U verklaarde eerst en vooral dat de economische situatie van uw familie "heel goed" is (gehoorverslag CGVS, p. 26). Zo gaf u aan dat uw gezin een "heel mooi en heel groot" bakstenen huis bezit en daarnaast ook een stuk grond van 1 jerib met bomen en bloemen in haar bezit heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4, 27). Voorts vermeldde u dat uw vader een "grote verdeler" van stoffen is en dat hij voor deze "grote business" geregeld naar China reist (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde dat het kantoor van uw vader in het centrum van Jalalabad ligt (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7, 21) en dat uw vader arbeiders aanneemt voor het lossen van de ladingen (gehoorverslag CGVS, p. 6, 9). De door u beschreven handelsactiviteiten van uw vader worden bevestigd door de voorgelegde kopie van zijn paspoort, dat meerdere visa voor China bevat, en door de winkelvergunning die geldt voor de "hogere klasse" van zakenlieden met een warenhuis of opslagplaats (gehoorverslag CGVS, p. 21). U gaf tevens aan dat uw vader doorgaans goederen meebrengt uit de stad, gaande van groenten tot een computer (gehoorverslag CGVS, p. 15) en dat uw familie in geval van ziekte naar het Sehat Ama hospitaal in Jalalabad ging (gehoorverslag, p. 13). Uw gezin beschikt dus niet alleen over de nodige financiële middelen, maar richt zich ook tot de grootstad voor haar voornaamste activiteiten. Daarnaast gaf u aan dat u zich zelf een keer per maand met de wagen naar Jalalabad begaf om te bidden in de moskee of om uw vader te zien op kantoor (gehoorverslag CGVS, p. 6). U bleek de route naar en in Jalalabad inderdaad uitstekend te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7). Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan naar school bent geweest en dat u met succes de eerste zeven klassen van het Afghaanse onderwijs hebt doorlopen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Op basis van bovenstaande vaststellingen concludeert het Commissariaat-generaal dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u **minderjarig** zou zijn (verklaringen DVZ, punt 4; gehoorverslag CGVS, p. 3). Het Commissariaat-generaal verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 12 februari 2016 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6, met een standaarddeviatie van 2 jaar, een goede schatting is. De door u voorgelegde identiteitskaart (taskara) kan deze beoordeling niet veranderen, aangezien dit document eenvoudig nagemaakt kan worden (zie rapport “Corruptie en valse documenten” toegevoegd aan uw dossier). In de fiche van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (NBMV) verklaarde u bovendien dat u nooit een taskara hebt gehad, een vaststelling dat andermaal doet vermoeden dat het door u voorgelegde identiteitsdocument niet authentiek is. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, merkte u op dat u “op dat moment” geen taskara bij had (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze uitleg is niet afdoende, daar er duidelijk staat te lezen dat u “nooit” een taskara hebt gehad. Door een jongere leeftijd op te geven op de DVZ en op het CGVS heeft u dan ook getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aantast.*

*Ten tweede kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan het **verloop van de door u aangehaalde feiten**. Zo is het vooreerst niet plausibel dat uw vader zijn activiteiten gewoon zou hebben verdergezet nadat hij tot drie keer toe ernstig zou zijn bedreigd door de Taliban. In uw dorp werden er immers al eerder gewone winkeliers vermoord door deze groepering (“Ze waren geen bekende mensen, zoals zakenmensen of zo, ze waren winkeliers of zo, gewone mensen”, gehoorverslag CGVS, p. 24, 25). In deze context is het zeer onwaarschijnlijk dat uw vader, zelf een succesvolle zakenman, zomaar zou blijven wonen in het huis waar hij de brieven had ontvangen, en dat hij zijn zaken met China gewoon zou verderzetten hoewel de Taliban hiervan op de hoogte bleken (gehoorverslag CGVS, p. 23). Zelfs nadat hij een laatste “waarschuwing” zou hebben gekregen (gehoorverslag CGVS, p. 29) zou uw vader helemaal tot Kabul gereden zijn om er een Chinees visum af te halen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Toen u gevraagd werd of uw vader er ooit aan gedacht had zich ergens te verschuilen, merkte u spontaan op “Dat was zijn business”, “hoe kon hij zijn werk en job achterlaten” (gehoorverslag CGVS, p. 30). Dit totale gebrek aan reactie van uw vader is reeds niet geloofwaardig, gelet op de prominente aanwezigheid van de Taliban in de streek waarvan u verklaarde afkomstig te zijn.*

Het Commissariaat-generaal kan bovendien geen geloof hechten aan uw eigen gedrag nadat uw vader zou zijn verdwenen. U wist immers dat uw vader volgens de dreigbrief 48 uur de tijd had gekregen om

het grote bedrag te betalen, maar dat hij al op de dag van de ontvangst van de brief was verdwenen. U bevestigde inderdaad dat uw vader “binnen de 48 uur” en “op dezelfde dag” vermist was (gehoorverslag CGVS, p. 30). Zelf zou u echter nog “4 of 5 dagen” thuis zijn gebleven nadat u een brief met een identieke deadline had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 24, 31), dit omdat u nog een smokkelaar moest regelen (gehoorverslag CGVS, p. 31). In uw verklaringen op de DVZ en in het begin van het gehoor op het CGVS had u overigens ook aangegeven dat uw laatste woonplaats in Afghanistan uw gezinswoning in Samar Khel was (verklaringen DVZ, punt 10; “27e, 5e maand [...] vertrok ik van mijn dorp en kwam ik hier”; “verliet ik mijn huis”, gehoorverslag CGVS, p. 3). Nadat het CGVS u had geconfronteerd met de eerdere deadline die niet werd gerespecteerd, werd u gevraagd (...) dagen in uw woning was gebleven. Pas toen deze vraag expliciet werd gesteld merkte u plots op dat u die nachten bij uw oom in het dorp Kariz had doorgebracht en dat u enkel overdag naar uw huis was gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 31). Deze abrupte reactie op het einde van het gehoor toont aan dat u uw antwoorden aanpast in functie van de vraagstelling opdat uw relaas geloofwaardig zou overkomen. Gelet op het feit dat u eerder meerdere malen had verklaard dat uw laatste woonplaats Samar Khel was, kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u de laatste dagen in Kariz zou hebben overnacht. Bovendien is deze verklaring op haar beurt ongeloofwaardig, daar dit zou betekenen dat u zich meermaals per dag tussen de woningen in Kariz en Samar Khel zou hebben verplaatst (gehoorverslag CGVS, p. 31), hoewel u op dat moment gezocht zou zijn door de Taliban. Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde persoonlijke bedreiging door de Taliban.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u ook incoherente verklaringen hebt afgelegd over de woonplaatsen van uw ouders, broers en zussen. Vooreerst stelt het CGVS vast dat u in de fiche van NBMV hebt aangegeven dat uw beide ouders in Samar Khel wonen (fiche NBMV). In deze fiche vermeldt u op geen enkel moment dat uw vader zou zijn verdwenen en verwijst u enkel in algemene termen naar problemen met de Taliban en Daesh. Toen u werd geconfronteerd met de woonplaats van uw vader die werd opgegeven in deze fiche, ontkende u uw eerdere verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit louter ontkennen is niet afdoende, daar men van een asielzoeker mag verwachten dat hij bij aankomst correct aangeeft waar zijn familie woonde op het moment dat hij Afghanistan verliet. Het is overigens evenmin geloofwaardig dat uw moeder, broers en zussen op het moment van uw vertrek verhuisd zouden zijn naar uw oom in Kariz (gehoorverslag CGVS, p. 8, 11). Zowel in uw fiche van NBMV als in uw latere verklaringen op de DVZ staat immers te lezen dat zij allen in Samar Khel zouden wonen (fiche NBMV; verklaringen DVZ, punt 13A, 17). Ook het ontkennen van deze verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 8) is niet afdoende, daar men u duidelijk heeft gevraagd naar de “woonplaats” en “verblijfplaats” van uw gezinsleden. Om bovenstaande redenen is het dan ook niet geloofwaardig dat uw familie werd vervolgd door de Taliban en dat zij om deze reden het dorp Samar Khel zou hebben verlaten.

Ten derde doet ook de inhoud van **de door u voorgelegde dreigbrief** in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) staat immers te lezen dat uw vader werd “meegenomen door de Taliban” (verklaringen DVZ, punt 13A). In de vragenlijst van het CGVS had u eveneens aangegeven dat deze dreigbrief u vertelde dat u “zoals [uw] vader meegenomen [zou] worden” als u het geld niet zou betalen (vragenlijst CGVS, p. 2). Ook in het gehoor op het CGVS verklaarde u tot twee keer toe dat er in deze brief te lezen stond “we namen je vader mee” (gehoorverslag CGVS, p. 23, p. 27). De voorgelegde brief geeft echter duidelijk aan dat uw vader zou zijn “vermoord” (“Omdat uw vader weigerde ons te betalen, hebben we hem vermoord”; zie vertaling toegevoegd aan groene map). Toen het Commissariaatgeneraal u expliciet vroeg of men in de laatste brief had geschreven dat uw vader was “meegenomen”, merkte u op: “Ze namen hem mee en ze vermoordden hem, misschien betekent het dat”; “Ze namen hem mee en ze vermoordden hem, dat is hetzelfde, tot nu hebben we geen nieuws van hem” (gehoorverslag CGVS, p. 30; p. 31). Deze uitleg is absoluut niet aannemelijk, gelet op de niet mis te verstane boodschap in de brief en het enorme contrast tussen de betekenis van “meenemen” en “vermoorden”. Het CGVS merkt tevens op dat u de naam van de auteur van de brieven niet bleek te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 23), hoewel deze documenten maandenlang voor spanningen zouden hebben gezorgd bij u thuis en zij uiteindelijk tot uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben geleid. Gelet op de discrepantie tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde brief enerzijds, en op uw beperkte kennis over dit laatste document anderzijds, kan het Commissariaat-generaal dan ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u uw land vanwege een vrees voor vervolging door de Taliban zou hebben verlaten.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De kopie van de taskara van uw vader, de kopie van het paspoort van uw vader, de foto van u en uw vader, de

winkelvergunning en de foto van de kaart van een Chinees hotel bevestigen hooguit de identiteit en het beroep van uw vader. De verzending toont enkel aan dat uw documenten werden verstuurd vanuit Afghanistan, een gegeven dat niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.”.

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratieve dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van 12 februari 2016 van de Dienst Voogdij. Uit het dossier blijkt niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid heeft benut.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet heeft verklaard dat hij nooit een taskara heeft gehad, maar wel dat hij op dat ogenblik geen taskara had, gaat hij voorbij aan wat duidelijk in de fiche van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling staat vermeld. Aldaar staat immers duidelijk bij het topic “documenten” opgetekend “nooit taskara gehad”. De nuancerings die verzoeker thans aanbrengt vindt geen enkele steun in voormeld document.

De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekers vader zijn activiteiten gewoon zou hebben verdergezet nadat hij tot drie keer toe ernstig zou zijn bedreigd door de Taliban. Het argument dat hij de eerste brief niet serieus nam en zelf van mening was dat hij niets verkeerd deed doet hier geen afbreuk aan te meer er in verzoekers dorp al eerder gewone winkeliers vermoord werden door deze groepering (stuk 4, gehoorverslag, p. 24, 25). Dat het slechts om gewone winkeliers zou gaan en zijn vader een succesvolle zakenman kan er evenmin een ander licht op werpen. Indien een gewone winkelier reeds in de problemen komt met de taliban, kan worden verwacht dat een succesvolle zakenman zeker problemen zou kennen. In deze context is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekers vader, zelf een succesvolle zakenman, zomaar zou blijven wonen in het huis waar hij de brieven had ontvangen, en dat hij zijn zaken met China gewoon zou verderzetten hoewel de Taliban hiervan op de hoogte bleken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 23). De argumenten dat er niemand anders was die zijn plaats kon innemen, dat hij de familie moest kunnen blijven ondersteunen - hetgeen louter financiële overwegingen zijn - en dat hij positief is blijven denken kunnen niet overtuigen. Louter financiële overwegingen en een positieve ingesteldheid kunnen bezwaarlijk volstaan om een normale huisvader er van te weerhouden de beweerd dreiging te ontvluchten. Zelfs nadat hij een laatste “waarschuwing” zou hebben gekregen zou verzoekers vader nog helemaal tot Kabul gereden zijn om er een Chinees visum af te halen hetgeen in de gegeven context volstrekt onaannemelijk is.

Waar verzoeker stelt dat hij overdag thuis was en de nachten doorbracht bij zijn oom, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker, nadat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoeker had gevraagd hoeveel dagen hij in zijn woning was gebleven, pas toen de vraag omtrent het aantal dagen expliciet werd gesteld opmerkte dat hij de nachten bij zijn oom in het dorp Kariz had doorgebracht en dat hij enkel overdag naar zijn huis was gegaan. Deze abrupte reactie op het einde van het gehoor toont wel degelijk aan dat verzoeker zijn antwoorden aanpast in functie van de vraagstelling opdat zijn relaas geloofwaardig zou overkomen. Dat verzoeker de nachten bij zijn oom doorbracht is hoe dan ook evenmin geloofwaardig, aangezien hij zich dan meermaals per dag tussen de woningen in Kariz en Samar Khel zou hebben verplaatst, terwijl hij op dat moment gezocht zou zijn door de Taliban. Ook een dergelijke handelswijze is niet aannemelijk te noemen. De informatie die bij verzoeker bijbrengt waaruit blijkt dat het vooral 's nachts gevaarlijk is en de kaart van USAID met betrekking tot de veiligheid in de provincie Nangarhar (district Behsud), doen hier geen afbreuk aan, integendeel. Indien het daadwerkelijk zo gevaarlijk is, zo men verwachten dat iedereen verplaatsingen zoveel mogelijk zou mijden en dit des te meer door persoon die beweerdelijk effectief gezocht worden door de taliban.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn

asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielpcedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij de verblijfplaatsen van zijn familie correct zou vermelden. Deze elementen hebben overigens geen betrekking op de uiteenzetting van zijn asielrelaas, waardoor het argument dat men bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts beperkt de tijd heeft om zijn problemen uiteen te zetten en men niet kan verwachten dat asielzoekers binnen die korte tijdspanne alle details geven van hun problemen, derhalve niet dienstig is.

Waar verzoeker aangeeft dat in zijn dialect de inhoud van de brief kan vertaald worden als *“meenemen”* en *“vermoorden”*, hetgeen een allesomvattende omschrijving is, beperkt hij zich tot een algemene *post factum* bewering, die allerm minst bij machte is om de gedane vaststellingen te weerleggen. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker herhaaldelijk dat in de brief stond te lezen dat zijn vader werd meegenomen, terwijl uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat er in vermeld staat dat ze zijn vader vermoord hebben. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat *“meenemen”* en *“vermoorden”* hetzelfde zou betekenen, noch dat hij dit zou bedoeld hebben. Dat hij op het einde van het gehoor verklaarde *“Ze namen hem mee en ze vermoordden hem, misschien betekent het dat”* en *“Ze namen hem mee en ze vermoordden hem, dat is hetzelfde, tot nu hebben we geen nieuws van hem”* doet hier geen afbreuk aan.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer

zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw **persoonlijke omstandigheden** kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U verklaarde eerst en vooral dat de economische situatie van uw familie "heel goed" is (gehoorverslag CGVS, p. 26). Zo gaf u aan dat uw gezin een "heel mooi en heel groot" bakstenen huis bezit en daarnaast ook een stuk grond van 1 jerib met bomen en bloemen in haar bezit heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4, 27). Voorts vermeldde u dat uw vader een "grote verdeler" van stoffen is en dat hij voor deze "grote business" geregeld naar China reist (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde dat het kantoor van uw vader in het centrum van Jalalabad ligt (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7, 21) en dat uw vader arbeiders aanneemt voor het lossen van de ladingen (gehoorverslag CGVS, p. 6, 9). De door u beschreven handelsactiviteiten van uw vader worden bevestigd door de voorgelegde kopie van zijn paspoort, dat meerdere visa voor China bevat, en door de winkelvergunning die geldt voor de "hogere klasse" van zakenlieden met een warenhuis of opslagplaats (gehoorverslag CGVS, p. 21). U gaf tevens aan dat uw vader doorgaans goederen meebrengt uit de stad, gaande van groenten tot een computer (gehoorverslag CGVS, p. 15) en dat uw familie in geval van ziekte naar het Sehat Ama hospitaal in Jalalabad ging (gehoorverslag, p. 13). Uw gezin beschikt dus niet alleen over de nodige financiële middelen, maar richt zich ook tot de grootstad voor haar voornaamste activiteiten. Daarnaast gaf u aan dat u zich zelf een keer per maand met de wagen naar Jalalabad begaf om te bidden in de moskee of om uw vader te zien op kantoor (gehoorverslag CGVS, p. 6). U bleek de route naar en in Jalalabad inderdaad uitstekend te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7). Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan naar school bent geweest en dat u met succes de eerste zeven klassen van het Afghaanse onderwijs hebt doorlopen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Op basis van bovenstaande vaststellingen concludeert het

Commissariaat-generaal dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”.

Verzoeker voert geen enkel concreet, inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motivering, die als vaststaand wordt beschouwd.

Ook uit de actuele informatie gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 29 december 2016, zijnde de “COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016” blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad, die op een relatief veilige manier toegankelijk is, geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De kaart van de provincie Nangarhar en meer bepaald het district Behsud, kan geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen met betrekking tot de stad Jalalabad.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF